

Kinh Từ Tâm - 23/06/2026

Kinh tụng trích điểm - Nhật tụng Kālāma

Kính bạch chư Tăng,

Kính thưa đại chúng,

Đêm nay chúng ta có duyên để nghe giảng kinh Từ Tâm. Trước khi nghe giảng kinh từ tâm tôi nói sơ định nghĩa Từ, Bi, Hỷ, Xả là gì. Bà con phải biết Từ Bi Hỷ Xả là gì mới nghe kinh này được.

Từ = Mong người khác được sống trong nhân lành, quả lành, mong người ta sống biết làm thiện, sống thiện; Quả lành - mong người ta sống được may mắn, vui vẻ, khoẻ mạnh, sung sướng. Lòng mình mong người khác được sống trong nhân lành, quả lành.

Bi - Mong người khác đừng sống trong nhân ấu quả xấu, mong người khác đừng làm việc ác, đừng làm chuyện tội lỗi; đừng sống trong đói, nghèo, bệnh tật, nợ nần, trái ý, nghịch lòng, nghịch duyên; Mong người khác không sống trong nhân xấu quả xấu.

Hỷ - Vui theo khi thấy người ta sống trong nhân lành quả lành.

Tôi mong sau bài giảng hội chúng Định Huệ về xem lại. Thời này có ChatGPT coi trong đó nói cái gì. Kể từ nay về sau, ai hỏi mình Từ Bi Hỷ Xả là gì mình nói cho đúng. Chứ còn mình nói đạo Phật là đạo Từ bi Trí tuệ mà hỏi Từ Bi là gì mình nói ầm a ầm ở nó kỳ.

Xả - Trạng thái tâm bình đạm không bị lệch lạc cảm xúc, quá vui quá buồn trước cảnh đời vì hiểu: Mỗi chúng sinh trong đời sống cách mấy cũng do tiền nghiệp, khổ cách mấy cũng do tiền nghiệp. Mỗi người có núi tiền nghiệp thiện ác khác nhau, cho nên cha mẹ thương con bằng trời bằng biển nhưng phải nhớ: Mình chăm sóc con trong chừng mực nào thôi, ông Thiệu Khang Tiết của Tàu có nói: Tử tôn tự hữu tử tôn phúc - Mạc vị tử tôn tác mã ngư = con cháu có phước của con cháu, đừng vì con cháu đem thân làm trâu ngựa. Tôi thấy cái này hơi bị nhiều. Tôi biết tôi nói cái này nhiều đứa con nó giận. Nhưng thật ra, ở tuổi nào đó phải biết lo cho mình, xưa thì ru em, lớn lên ru con, xong ru cháu, chờ cháu tốt nghiệp đại học mới nghĩ chuyện tu hành thì e hơi trễ. Thương gì thì thương nhưng họ cũng có định nghiệp riêng của họ.

Đó gọi là Tứ Vô Lượng Tâm.

Bài kinh này gồm có 2 nội dung: Từ Tâm và Thất Giác chi.

Thất giác chi là gì?

Lúc này là cơ hội bằng vàng để chúng tôi nhắc lại chuyện cũ xì: Không học giáo lý đọc mấy bài kinh này không hiểu, có người giải thích mình không hiểu vì vốn liếng mình nghèo. Mình không có răng không ăn đồ cứng được, bị cao máu không ăn đồ mặn được, cholesterol không ăn đồ béo được; Người quá nhiều bệnh thì khó ăn uống, ăn gì cũng không được. Giáo lý trót quớt thì đọc mấy bài kinh không hiểu, nếu có ông thầy giảng thì cũng khó, khó cho ông và khó cho mình. Tôi thương bà con bằng trời biển đi nữa mà bài kinh chiều nay tôi chỉ có thể giảng mức độ đại chúng, chứ bài kinh chiều nay mà giảng rớt ráo nó đã lắm. Bằng chứng là chúng tôi bê vào Kinh Kalama mà.

Tôi mới vừa giảng xong Tứ Vô Lượng Tâm. Tiếp theo, tôi nói về Thất giác chi.

Thất giác chi là gì? - Là 7 yếu tố tâm lý mà chúng ta bắt buộc phải có nếu muốn chứng Thánh, thành Phật.

Bởi vì tất cả chư Phật, thánh hiền ba đời mười phương đều phải có 7 chất liệu tâm linh, thành tố tâm lý đó mới có thể chứng thánh, thành Phật.

1. Tinh thức - Chánh niệm: Luôn biết rất rõ mình đang làm gì, nói gì, nghĩ gì

Chúng ta từ vô lượng kiếp là cái xác chết rồi chưa chôn, sống như cái xác, không chịu trách nhiệm 6 căn: mắt nhìn, mũi ngửi,... thân làm một chuyện mà tâm nghĩ một nẻo, đang lừa cơm mà đầu nghĩ chuyện ngoài chợ. Khổ vậy.

Không có chánh niệm chúng ta rất dễ manh động = hành động không có kiểm soát.

Toàn bộ bị kịch xã hội đi từ một người thiếu chánh niệm, không làm chủ được hoạt động của thân, tâm. Nói sâu chánh niệm là Tứ Niệm Xứ, nhưng trời nóng nói nó dễ quạu lắm.

Chánh niệm = Khả năng tinh thức biết rất rõ mình đang làm gì.

Ban đêm đi chân trần mà dẫm lên cỏ, không biết có kềm gai, miếng chai hay con gì không, thì mình phải đưa cái chân với sự cẩn thận, sự cẩn thận đó = Niệm. Hoặc đưa tay vô hốc tối thì mình đưa rất kỹ, kỹ đó = Niệm; cô dâu mới về nhà chồng sợ mẹ chồng, chị chồng, em chồng đánh giá lên bàn ăn mình cẩn thận. Sự cẩn thận đó là niệm.

Đây là yếu tố tâm lý quan trọng, vì chỉ cần thiếu sự kiểm soát của chánh niệm chúng ta lập tức phiền não.

Phiền não gồm 3:

- Dính = Thích cái này cái kia, thích nghe, ngửi, nhìn ,ăn, sờ chạm, suy nghĩ chuyện trên trời dưới biển. Từ cái thích nhà, xe, đến dây chuyền, bóp đầm, mắt kính, vòng xuyên.... là dính = Tham.
- Đấy = Sân - Bất mãn, ghét, sợ, khó chịu, ý thức kình chống, mâu thuẫn, chống trái: Nóng quá khó chịu, sợ ma, sợ gián, sợ chuột, căm ghét người nào đó, khó chịu cảm giác ngứa ngứa, nhức mỏi của bản thân, cảm giác khó chịu gọi là Sân.
- Tối = Si. Là phiền não nền. Vì tối nên dính, vì tối nên đấy. T

Tối = Vô Minh. Không hiểu: Mọi sự trên đời từ con người, giun dế, tiên đồng ngọc nữ, cảnh trời, núi non, sông rạch, xóm làng, các loài vô tri hay hữu thức,...tất cả đều do các điều kiện mà có. Có rồi phải mất đi.

- Thấy rằng cái gì đã có phải mất
- Tất cả chỉ là khối tổng hợp của các chất liệu, thành tố rời rạc làm nên, không có gì là Một, không có gì là Tôi, Của Tôi. Chúng ta như một nắm cát. Nghe "một" thấy ít, nhưng một nắm cát = nhiều hạt cát cộng lại. Chính vì mình không hiểu mấy cái này nên mới thích cái này ghét cái kia. Nếu hiểu mình và mọi người chỉ là nắm cát luôn chớp tắt, sinh diệt, biến đổi không ngừng. Chúng ta sinh tử trong từng phút chứ không phải đợi tới cuối đời mới tử. Vì không hiểu nên si, vô minh. Chính không hiểu cái này mới có Dính/ Đấy. Hễ thất niệm là tâm mình một là dính hai là đấy.

Thử ra đường coi, nếu không tham/thích cũng bực mình, không bực mình cũng thích.

Nhờ niệm mình kiểm soát được mình đang thế nào. Tôi cố tránh từ thuật ngữ, tôi dùng từ rất là đời.

2/ Trí tuệ

- Biết rõ cái gì nên cái gì không nên
- Biết rõ cái gì đã sanh phải diệt
- Biết rõ mọi công đức là cần làm nhưng không nên chấp thủ dính mắc

- Biết các điều ác nên tránh nhưng không nên tự tôn tự đại chuyện mình tránh ác
- Biết mọi thứ do duyên mà có
- Biết tất cả đều là giả.

3/ Cần - Sự nỗ lực

Một người muốn thành Phật lười biếng là không được.

Tây có câu hay lắm: Ta chỉ có được gì đó tương ứng sức, nỗ lực mình bỏ ra.

Việt nam mình nói là: Tiền nào của nấy, mình ráng tới bao nhiêu cái mình có được tới đó thôi.

Muốn Phật quả bồ đề vô thượng phải nỗ lực kinh khiếp lắm.

Muốn bằng cấp 3 phải nỗ lực tương ứng bằng cấp 3, muốn bằng thạc sĩ, tiến sĩ phải có sự nỗ lực tương ứng cái bằng đó.

Siêng có 2:

- Nỗ lực trừ ác
- Nỗ lực tu thiện

4/ Niềm vui sống đạo

Hồi nãy tôi đi vào hẻm vào chùa, tôi nói mấy người: Trong đây có ai đâu, tiệm đông số người mua đâu có ai mà bán toàn mấy mặt hàng giống nhau sao bán? Tôi thương lắm. để bóng đèn leo lét, bày ba cái cà tím, dưa chua, bắp cải, trứng vịt,...Tôi nói ai cũng im re hết, vì toàn mấy người quẹt phone, mà đầu tôi nháy số liên: Nóng thiệt, buôn bán vất vả thiệt nhưng nếu tôi được ở một căn nhà trong hẻm này, bên cạnh một người tôi thương thì đêm nay tôi không thèm đi thuyết pháp tôi ngồi bán trứng thôi. Tôi nhớ bà tiệm tạp hoá mắng con nhỏ: Mày bán trứng vịt lộn được chứ đừng bán lộn trứng vịt. Cái đèn đó mà sao không lộn được. Nhưng lúc đó tôi nghĩ liên: Khổ nhưng phải có điểm gì cho nó vui thì nó sống được. Đúng không?

Cảnh mà tối về nhà cấp 4 lụp xụp ở kế người mình thương, bả vén tóc mai, rồi bà lấy tô mì gạo mấy con: ăn đi mình, còn hơn ở nhà lâu mà không thương. Tôi từng vô nhà bạc triệu mà vợ chồng nhìn nhau như kẻ thù giết cha. Là tui muốn đi ra liên. Nhiều nhà vô mình thấy đầm ấm mình muốn về ở với nó luôn. Chuyện này tôi về Việt Nam tôi có quen một vài người nói trắng ra một vài cô, mà tui thấy kêu tui đi đâu tui cũng đi theo hết, thương ghê lắm. Tại sao tôi nói chuyện tầm bậy đó? Tôi đang nói niềm vui sống đạo. Sống trong một căn nhà cấp bốn mà chỉ cần mình sống với người mình thương bèn thấy vui. Sống trong căn nhà cao chạm mây ở Thảo Điền, An Khánh, Quận 1 mà không vui thì chỉ là nhà mồ khổng lồ thôi. Tôi ghét mấy người ham giàu đi lấy chồng lắm, cái đó là bán đời chứ không phải đi lấy chồng. Xin lỗi nha, nó giàu cỡ đó nó đâu có ngu mà đem của cho mình ăn không. Không có. Việt Nam có câu hay lắm: Thà là ăn đĩa muối rang, hơn bạc hơn bạc vừa khóc vừa ăn.

Tôi van các vị đừng bắt chước con chim đa đa đậu nhánh đa đa, chồng gần không lấy mà lấy chồng xa, khổ lắm.

Khi mình yêu Phật, kính Phật, thiết tha quả vị Phật tự nhiên nó cực cỡ nào mình cũng tu được hết. Đó gọi là niềm vui sống đạo.

Ngày nào thờ Phật mà thấy vô chùa nó không vui, lật trang kinh thấy không vui, tối vô gian thờ thắp nhang thấy lòng không vui ... là biết tu sai. Tu đúng là đi làm cực như con trâu nhưng về tắm rửa xong cứ trồng vô thắp cây hương ngồi yên một lát, ngồi theo dõi hơi thở, theo dõi từng điều khiển, cứ để tự nó ra tự nó vào. Không nhiều. 15 phút thôi. Khuya vợ con ngủ hết lên lên ra ngồi tí, hoặc mỗi lần coi được trang kinh nào sướng trang đó - là niềm vui sống đạo. Lâu lâu vợ chồng con cái gặt đầu cho lên chùa làm công quả một ngày không thấy ai trong gia

đình là vui lắm, được ăn cơm chay, được nhặt rác, được hút bụi, chùi cầu, lau chén là vui lắm, là vui sống đạo; Đọc được trang kinh ghi chép được điều tâm đắc là vui sống đạo.

Nên nhớ câu thần chú này: *Khổ cỡ nào, nếu anh yêu nó anh bèn vui được với nó.* Còn nó tiện nghi bằng trời mà anh không yêu được nó thì anh đừng hòng sống với nó, bất cứ là người, vật, sự việc. Không được đâu.

5/ Sự lãng động của cảm xúc

Chúng ta có đi bôn ba bằng trời nhưng chúng ta chỉ thật sự sống cho mình ở những giây phút đầu hiểm hoi. Đó là những giây phút lãng động toàn tập.

Buổi đầu thấy chuyện xếp chân ngồi thiền, theo dõi hơi thở là cực hình, là công phu phải nỗ lực. Sẽ có một ngày thấy chuyện được ngồi yên một mình, theo dõi hơi thở là quyền lợi, sự hưởng thụ. Tôi biết nhiều người không chia sẻ cái này, hi vọng có người nghe lại bằng giảng họ sẽ gật đầu.

Ngồi yên lại không nghĩ gì, theo dõi hơi thở coi nó đi ra đi vào, trong thời điểm đó có suy nghĩ gì đi qua ghi nhận nó là tạp niệm, không nên, không cần thiết, quay lại hơi thở.

Buổi đầu thì nó là công phu bắt buộc phải ra sức, đổ mồ hôi, sôi nước mắt,... chờ chuông reo 15 phút,... nhưng sẽ có một ngày mình thềm đến giờ vô ngồi.

Ngồi có 4 cách:

- Kiệt giả : Xếp bằng, 2 lòng bàn chân thấy hết
- Bán giả : Thấy 1 lòng bàn chân
- Miến toạ: Chân trong chân ngoài, kiểu ngồi của Miến Điện
- Ngồi thông chân: vì họ không xếp bằng được, lưng không cho phép, đầu gối không cho phép, kiếm cái ghế thoải mái.

Sẵn cho tôi nói câu lạc đề. Về Việt Nam tôi gặp mấy cái ghế bạc tỷ tôi ghét lắm, ghế bằng lụa, hay nghiền nụ gì đó, biết không? Mấy gốc cây to đùng, nó nặng như là núi, dời đổi rất là khó, tiền rất nhiều mà nói thiệt mình mua cho người ta khen chứ chủ nhà 15 năm nó chưa để cái chảo lên lần nào hết. Nó không thực tế. Về khoản này cho tôi nói câu rất kỳ: Âu Mỹ số một. Từ vật dụng đến nhà cửa, Âu Mỹ : 1- An Toàn; 2 - Tiện nghi, 3 - Thẩm mỹ; Còn mình là: 1- Thẩm mỹ, 2- Tiện nghi, 3- An toàn. Cháy nhà chết sạch. Yếu tố an toàn mình để số 3. Nhà mình cất nhà ống chỉ cần cháy trước mà hàng xóm biết được là chỉ có muối tiêu chanh thôi. Trong khi bên kia ban đêm đang ngủ nghe cháy là chồm tay nâng cửa sổ là 3 giây ra sân rồi. Nếu trên lầu, kéo cửa sổ, chụp tấm ga trải giường cột nhanh là tụt xuống. Bên đây, nhà có cái cửa một, cửa sổ là song sắt cố định để nhất cộp, ban công thì lưới sắt chống trộm, chống luôn chủ nhà. Tôi không phải nói chuyện đời, tôi nói chuyện đạo.

Mình tu phải xài cái này (đầu). Cái này không phải để đội nói. s

Sự lãng động nội tâm rất quan trọng. Cả ngày cứ bôn ba, vì thích lãng xăng, vì ghét lãng xăng, vì giận lãng xăng,...Suốt cuộc đời chỉ biết lãng xăng. Người lãng xăng không làm được việc.

Bà con nhớ dùm tôi cái này: Ngọn lửa không cố định thì ánh sáng không lan toả mạnh được.

Tại sao người ta làm bóng đèn? Vì để nó cố định ngọn lửa. Ngọn lửa đứng yên ánh sáng mới ổn định, khả năng soi rọi mới lớn, chứ chập chờn thì khả năng soi rọi nó tẻ.

Hỏi những học sinh học toán, những ông chơi cờ tướng, mấy người làm việc bằng đầu óc, có đúng không? Thấy họ vậy chứ khi cần họ có khả năng lãng động.

Lãng động là sự vắng mặt của những bồn chồn, lãng xăng, ray rứt, áy náy, lộn xộn, manh động, bung xung, lung tung. Nó phải mất mấy cái đó mình mới khá được. Ngoài đời muốn làm chuyện kỹ thuật tinh tế, sắc sảo, cầu kỳ bắt buộc phải có khả năng lãng động. Quan trọng lắm.

6/ Khả năng tập trung tư tưởng

Các vị cầm mũi khoan mà không tập trung thì không khoan được chỗ mình muốn.

Muốn trí tuệ làm việc được anh phải có khả năng tập trung tư tưởng. Hỏi mấy ông chơi cờ tướng, làm toán có đúng vậy không? Nó phải tập trung, trên nền tảng tập trung đó ánh sáng nó mới rọi làm việc được, đằng này ánh sáng rọi mà cứ lãng xăng thế này.

Nhà quê có kinh nghiệm bắt trộm rất hay: Đừng có rọi chân nó, nó chạy sượng, cứ lia ánh sáng cái kiểu mấy bà đi kem bánh sinh nhật, quơ quơ là nó té, vì ánh sáng đó làm người ta bị chia trí, ảo giác.

Ở đây cũng vậy. Chính sự ổn định tinh thần mới giúp cho trí mình ổn định theo. Khi trí nó không ổn định thì làm sao giúp nó soi rọi vấn đề.

Tôi biết tôi nói cái này hên xui nhưng tui vẫn nói.

Giải thoát là gì? Chứng thánh là gì? Là một giây phút lãng động nội tâm để thấy rằng mình là một nắm cát, không phải một thằng Tèo, con Lan, Thị Nở, Cshí Phèo, mình là một nắm cát với vô số thiện, ác, buồn, vui; Thấy mọi thứ ở đây là khổ, chung quanh vũ trụ cái gì cũng là khổ. Thích gì cũng là thích trong khổ. Muốn hết khổ đừng thích trong khổ nữa. Muốn không thích nó phải quay lại nhìn nó thật kỹ để xác định: Không có gì không là khổ. Khổ ở đây có 2: Khổ cảm giác – Khổ bản chất; Khổ cảm giác = Những gì làm cho mình đau đớn, khó chịu; Khổ bản chất = cái gì mà tự thân nó là cái gì bất trắc, không lường được, cứ do các duyên thúc đẩy lúc vậy lúc khác. Trong giây phút tĩnh tâm đó, theo giáo lý A Tỳ Đàm Nam truyền thì với sự hỗ trợ của Ba La Mật nghĩa là Ba La Mật của mình nó đủ, phước vô lậu của mình nó đủ thì lúc bấy giờ cái thấy của mình giúp mình cắt đứt được phiền não. Nếu Ba La Mật không đủ hoặc không nhằm lúc chứng đạo thì mình hiểu hết Tam Tạng nhưng cái biết của mình là cái biết vay mượn từ người khác. Cái biết vay mượn không đắc được.

Miệng mình nói thương mẹ nhưng lên non mới biết non cao, nuôi con mới biết công lao mẫu tử. Chỉ riêng chuyện có hiếu với mẹ cũng cần sự chín muồi của tuổi tác, của kinh nghiệm, trải nghiệm nói gì chuyện chứng Thánh, thành Phật; Miệng mình nói dóc, mình nói thương mẹ chứ No. Mình phải buôn gánh bán bưng, mình phải thân gái dặm trường, gánh chè gánh cháo lên con dốc, trời mưa, đêm hôm khuya khoắc, đi ngang nghĩa trang trầy trượt, về căn nhà dột, lũng, về bầy con ốm, bụng beo, rờ đứa này sốt, đứa kia sốt, đứa này muỗi cắn, đứa kia bị lạnh, đứa kia đói... thì mới nhớ mẹ tới tụy. Chứ còn thứ ngời quạt máy đem kinh Vu Lan bồn ra đọc khóc sụa sùi đúng 3 giọt như là pha ly chanh muối thì hiểu cái gì.

Muốn đắc đạo phải có sự chín muồi của tâm thức, sự chín muồi của Ba La Mật. Hôm nay chúng ta thiếu một chút không xong.

7/ Khả năng kiểm soát tốt cảm xúc

Buổi đầu mình tu khi chưa biết đạo thì lúc vui lúc buồn lúc cười lúc khóc. Biết đạo rồi hiểu tất cả cảm xúc là trẻ con, là tâm thần.

Bây giờ chuyên tâm tu tập nhưng tu được niềm vui là giỏi lắm rồi. Nhưng chưa. Hề lòng còn thấy vui là còn lè tè, chỉ hơn mấy đứa không tu thôi. Sẽ đến một lúc, biết chuyện nên làm, biết điều nên tránh nhưng lòng hồ hững vì đã đạt tới sự già dặn, trưởng thành, chín muồi của nhận thức, hành trì.

Mới ra trường làm được chút ít tiền lương mua được món gì thích, mua cái gì đó cho bố cho mẹ, tối về vui lắm. Kể từ đây cuộc đời mình ổn định, đi đúng đường rồi. Nhưng có một ngày thành đại gia, tài xế đưa về cổng bấm cái remote, lòng lạnh ngắt, chỉ quay qua nói tiếng: sáng mai tới rước chị sớm nghe, mai đi Đà Lạt; rồi xong lên lầu, tiền tỷ bay ào ào vô tài khoản, lòng lạnh ngắt. Một rồi. Biết chuyện làm giàu, kiếm tiền là chuyện nên nhưng khi tới đỉnh nó không còn gì phấn đấu, các vị biết chuyện đó không?

Tôi biết tôi nói cái này rất khô, nhưng không nói không được.

Buổi đầu không biết đạo mình vui với cái rẻ tiền. Cái nào vui với cái rẻ tiền thì đau khổ với chuyện không ra gì. Biết đạo rồi thì ba chuyện thị phi coi thường, tập trung sống đạo. Lúc mình vui với đạo Nhưng muốn đi xa hơn sẽ có ngày lúc cần thì vui, nhưng nhìn lòng lạnh ngắt. Mình nhìn mấy vị hoà thượng sống tới 80, 90 tuổi các vị tin Phật, hiểu đạo hơn nhưng ít thấy các vị cười vì sắp lên bàn thờ rồi.

Hồi xưa lương mấy tháng đầu tiên vui lắm, tới hồi thành đại gia cầm tiền cọc cọc, hột xoàn cả chén không thèm coi, coi nó như hột nhãn, chán. Phật pháp có lúc mình thấy trí tuệ bao nhiêu, thiên định bao nhiêu có lúc trở thành mây khói, nhập Niết Bàn bỏ đi hết.

Đễ sợ. Chỉ vì bài kinh đêm nay tôi lo giải thích không hết cha nửa giờ rồi.

Nội dung bài kinh nói gì? Nội dung bài kinh nói thế này.

Vô lượng vũ trụ, không chỉ riêng vũ trụ chúng ta. Vũ trụ chúng ta, giả định nó là một khối cầu hình tròn, khoa học cho biết đường kính nó là 300 triệu năm ánh sáng, ánh sáng đi với tốc độ 300.000 km/s.

Vậy mà 1000 vũ trụ = 1 tiểu thiên thế giới

1000 tiểu thiên = 1 trung thiên

1000 trung thiên = 1 đại thiên

10.000 đại thiên = 1 buddha zone, Phật sát, khu vực hoằng Pháp của 1 đức Phật. Có vô số Phật sát như vậy. Cho nên người đời sau không vô lý có lý khi đề xuất vô số cõi Phật, như cõi Chúng hương, cõi Tây Phương. Mình đừng thấy trong kinh không có rồi mình bác là bậy.

Trong vô lượng vũ trụ chúng sanh ở đâu cũng chia 3 cấp:

- Sống chết buồn vui trong vật chất
- Cấp 2, số ít biết chán sợ đời sống vật chất xoay qua tu tập thiền định, lấy vật chất làm đề mục tu tập thiền định = Chúng sanh Sắc giới
- Tầng 3, không lấy vật chất làm đề mục tu thiền mà lấy tâm lý làm đề mục tu thiền = Vô Sắc giới.

Phật dạy trong vô lượng vũ trụ như vậy, chúng ta có vô số công đức để làm: Bồ thí, giữ giới, phục vụ, cung kính, nghe pháp... Vô số. Nói chung việc gì làm bằng tâm lành là phước báu. Nhưng Ngài dạy: Trong tất cả, công đức lớn nhất là tu Từ, Bi, Hỷ, Xả.

Nó xui cho những người nào không biết chuyện đó.

Bỏ 5000 ty, 8000 tỷ làm phước nhưng phước lớn nhất là ngồi yên lại, nghĩ về vô lượng chúng sanh trong hướng Đông, vô lượng chúng sanh trong hướng Tây, vô lượng chúng sanh trong hướng Nam, vô lượng chúng sanh trong hướng Bắc,... mong tất cả chúng sanh trong từng hướng được sống trong nhân lành quả lành, đừng sống trong nhân xấu quả xấu, mỗi người trong đời đều chết và sống buồn viên theo nghiệp riêng của mình. Mỗi ngày 10 phút thôi, chết không cần cầu siêu. Mà xui, nói nó không tin.

Hồi xưa trước khi tôi bị tiểu đường bị sỏi thận người ta kêu tui uống nước nhiều, đừng nín tiểu, ráng ăn rau cải, bột ăn mấy cái đạm, chừng mực đừng lạm dụng. Tôi nghe tôi không tin. Tới hồi tôi bị, tôi đi mổ, máu me tùm lum, bác sĩ cũng kêu y chang vậy: uống nhiều nước, đừng nhịn tiểu,... mà mình không tin, đó giờ mình tưởng sống lâu trăm tuổi là phải sâm ngọc linh, yến sào, bào ngư, nhân sâm, đông trùng hạ thảo, sừng tê giác, ... nhưng không có, nó rất đơn giản.

Tôi nói các vị nghe các vị sớ: **Những gì chúng ta cần rất dễ tìm và rẻ tiền. Những thứ ta cần không làm ta khổ bằng thứ làm ta thích.**

Thứ làm mình thích làm mình tổn tiền, mất thời gian, khó kiếm, khổ. Còn những thứ mình cần nó rất đơn giản.

Phật pháp mình cần thiết quan tâm ngay trước mặt mình, sống chánh niệm trong hơi thở, sống chánh niệm trong từng sinh hoạt. Những cụ trên 60 phải thương Phật bằng trời, ngày xưa mình quen tậ nhảy 2,3 bậc thêm, tuổi này đi đứng chánh niệm, có chuyện gì xương lâu lành lắm. Phật dạy đặc gì tôi chưa biết nhưng Phật dạy mình sống an lạc, an toàn, sống chậm với hơi thở, sống Từ Bi Hỷ Xả đủ để mình sống an lạc, chết thanh thản mà mình không tin. Mình thích cái gì mù mờ, mơ hồ mới hay.

Các vị biết sừng tê giác là gì không? Keratin trong sừng tê giác y như trong tóc mình vậy đó, về lấy tóc xắt xắt ra uống y như sừng tê giác. Đi hỏi bác sĩ coi phải không, sừng tê giác như tóc mình vậy đó.

Các vị biết: con ruồi xanh là nguồn protein rất lớn, nó bổ hơn cái gì hết cả. mình dốt không biết gì hết. Đây ai là bác sĩ biết bãi đờm mình protein trong đó rất nhiều. Con ruồi xanh nó có 2 thứ mình đặc biệt phải quan tâm, chất bổ nó dữ dội lắm, những lần nó lọt vô cái đèn nó thơm cả làng, khả năng kháng khuẩn cực mạnh nên nó đậu ở đâu dơ là nó nhả răng cườ. Tự tại đại bi tâm đà la ni. Trong khi mình đậu là chết cha mình rồi.

Muốn sống khoẻ tu học hạnh con ruồi là đủ sống khoẻ 100 năm.

Có nghĩa là có những cái cần thiết với mình, nói mình không tin. Mình nghĩ tự nhiên ngồi mong chúng sanh được... phước nhiều. Đó là sự thật.

Không biết Phật pháp chỉ biết sống cho mình, cho những người liên hệ tình cảm, quyền lợi của mình, hoặc xa hơn chút là những người cùng làng, ấp, xã, huyện, tỉnh, đồng hương, đất nước của mình. Nhưng khi sống bằng Từ Bi Hỷ Xả lòng mình trải ra vô lượng vũ trụ.

Nói hơi vật chất một chút - mình lan toả tâm thức và đón nhận vô lượng năng lượng tốt từ vũ trụ.

Nói theo Phật pháp, khi lòng trải ra thì không tham, không sân, không si.

Ai sống bằng tâm vô lượng nhận công đức vô lượng. Ai sống bằng tâm hữu hạn thứ nhận lại hạn chế. Nó rất là toán nhưng không tin.

Phật dạy: Nếu nói công đức trong luân hồi không phước nào bằng Từ Bi Hỷ Xả. Nếu nói phước giải thoát không phước nào qua được quán vô thường.

Quán vô thường là sao? Ngồi yên thấy từ trên đầu xuống gót chân đều do các điều kiện mà có, có lúc ngay đơ lạnh ngắt chờ người ta xử lý. Còn tâm - Liên tục thiện ác buồn vui sướng khổ thích ghét liên tục, không yên. Thân tâm này là năm cát, ta sao người vậy, người sao ta vậy. Chỉ chờ duyên đến mình đi. Nhớ như vậy gọi là quán vô thường.

Mỗi ngày tôi xin 5 phút thôi. 5 phút rải tâm từ. 5 phút quán vô thường. Chết không cần thầy bà tới nhà. Lâu ngày bà con tăng đô lên. Càng già, nếu làm được mỗi thứ làm một tiếng - Từ

Bi Hỷ Xả 1 tiếng, Quán Vô Thường 1 tiếng, mặt sáng trưng. Nếu không phải nhờ tới đèn. Nó sáng không phải nó đẹp mà nó sáng vì mình nhìn họ an lạc, có khả năng lan toả.

Chốt lại Bài kinh nói gì? Đức Phật dạy mình - từ vô thủy luân hồi hiểm hoi có cơ hội biết tu Từ Bi Hỷ Xả. Nay biết Phật pháp nên tu tập Từ Bi Hỷ Xả nhưng tu tập Từ Bi Hỷ Xả để tiếp tục luân hồi thì đau quá nên Ngài mới dạy nên tu tập Từ Bi Hỷ Xả kết hợp Thất Giác chi để đủ duyên thì chứng thánh, chưa đủ duyên chứng thánh thì con đường sanh tử lóit nhưng không, thơm ngát mát lạnh. Ngài thấy chuyện đó.

- Chính người tu tập Từ Bi Hỷ Xả + Thất giác chi nếu kiếp này không đắc tương lai họ được bảo đảm.
- Người tu tập Từ Bi Hỷ Xả tâm linh họ thích hợp quán chiếu vô ngã vô thường. Người sống bằng Từ tâm họ đạt được sự lắng đọng người khác không có. Trên nền tảng lắng đọng trí tuệ mới làm việc được. Kinh nói: Hành giả có tóc hay không tóc miễn trên đầu thờ Phật mỗi ngày nên niệm 4 điều:

1- Niệm Phật: Phật là người hiểu thấu mọi thứ là khổ, đã buông hết mọi thứ, đã thoát khổ; Niệm Pháp: Con đường thoát khổ, Phật đã dạy; Niệm Tăng: người nghe lời Phật và biết thoát khổ như Phật.

2 - Niệm sự chết: biết đâu sáng nay là bữa sáng cuối cùng, biết đâu bữa ăn này là bữa ăn cuối cùng, biết đâu đây là lần tắm rửa cuối cùng, biết đâu sáng đi mình khoá cửa chiều người khác mở cửa. Người thường xuyên sống trong tâm niệm đó bớt dính mắc. Mình còn phàm, còn phiền não. Nhưng cứ nghĩ hoài: sớm muộn gì cũng chết, chết rồi cái gì cũng bỏ lại. Cứ niệm hoài như vậy. Buổi đầu hơn ngán, lâu ngày quý vị đạt được cái cảm giác độc lắm, nó dạn, an lạc, thanh thản, nó có vẻ đương đầu, chấp nhận lắm.

3 - Niệm Tâm từ

4- Quán bất tịnh: Quán rằng thân này từ mắt, tai, mũi, xuống gót chân 3 ngày không vệ sinh không ai chịu nổi, tất cả nhà cửa, y phục... chạm vào thân này thành thứ dơ. Niệm như vậy được nhiều thứ lợi lạc.

Bốn cái này kinh gọi là đề mục hộ thân (Niệm Phật/ Pháp/ Tăng - Niệm sự chết - Niệm Tâm từ - Quán bất tịnh). Dầu mình giỏi hay dốt Phật pháp cứ 4 cái này làm tới.

Bài kinh này Ngài kêu gọi mình tu tập Từ Tâm + Thất giác chi như tôi vừa nói. Bài kinh này sâu lắm, phía sau có nhắc đến các tầng thiền, các tầng thiền Vô Sắc. Phần đó tôi lược. Giảng phần đó bà con khùng luôn. Tôi chỉ giảng phần đầu thôi. Nghe cho kỹ.

Có tu tập Từ Bi Hỷ Xả, có tu tập Tứ niệm xứ/ Thất giác chi chúng ta đạt được thứ thần thông thánh nhân.

Thần thông/ phép lạ, có 2:

- Thần thông phàm phu: Đi xuyên qua tường, độn thổ, đi trên nước, tàng hình, kêu mưa gọi gió,.. là thần thông theo định nghĩa phàm phu.
- Thần thông theo định nghĩa thánh nhân: thấy gồm cái thiên hạ mê, mình vui cái thiên hạ thấy sợ gọi là phép lạ của thánh nhân.

Mình thấy sáu múi, ba vòng, kim cương, nhà cao cửa rộng phàm phu nhìn nuốt nước miếng ừng ực, nhưng thánh nhân nhìn nó trớt quớt. biết coi thường cái thiên hạ mê. Thấy vui trong cái thiên hạ ớn là Ăn, mặc ở trong điều kiện tồi tàn miễn là được vắng vẻ, phàm phu nhìn ớn, chứ thánh nhìn cười. Cái đó khó. Sẵn tôi giảng bà con phép lạ trong đạo Phật.

Phép lạ trong thế gian họ tưởng làm gì lạ mới lạ. Trong đạo Phật, chuyện lẽ ra xảy ra nhưng không xảy ra = phép lạ. Lẽ ra nổi giận mà không nổi giận, lẽ ra không bố thí mà dám bố thí, lẽ ra bả chửi mình giọng đó là bả mệt rồi đó mà tự nhiên mình cười.

Lẽ ra chuyện đó không xảy ra nhưng xảy ra = phép lạ: Có ai trong hoàn cảnh đó tu được mà mình tu được, người ta trong hoàn cảnh đó không nhịn được mà mình được.

Lẽ ra chuyện đó không mà nó có. Lẽ ra chuyện đó nó có mà nó lại không. Đó là phép lạ trong Phật pháp. Tôi xin xác nhận bà con một điều: Tất cả bà con đều tuyệt đối có phép lạ, không cần bay như chim. Phép lạ ở đây là: Nhịn được chuyện khó nhịn, chia sẻ trong tình huống khó chia sẻ, kiểm soát được mình trong tình huống khó kiểm soát,...

Làm chủ được cảm xúc, tâm trạng bản thân không gây tổn thương cho ai đáng kính hơn xuyên tường xuyên vách độn thổ tàng hình, mặc dù nhìn nó đã nhưng chúng sanh không được gì hết. Nếu chung quanh tôi toàn người Từ Bi, Trí tuệ, chánh niệm, thương yêu tối thích hơn ở chung bầy chim. Nó bay như chim mà nhìn mình nó muốn mổ không. Nó là chim. Tôi không cần. Tôi cần ở chung với chim, tôi không cần người biết bay. Tôi cần người nghe tôi khổ bèn thương, thấy tôi cần bèn giúp. Tôi khoái người đó hơn.

Phép lạ xài được chứ phép lạ huyền hoặc, phép lạ mang tính minh họa thì không cần. Nhưng tiếc là Phật tử giờ thích minh họa.

Mấy con chim nó không nể nhau lắm đâu, quý vị bay được tôi bay được. Nhưng cái này tôi nể nè: Từ Bi Hỷ Xả Chánh Niệm, Từ tâm ...cái đó em nể, vì nó chuyển hoá mình và thế giới xung quanh, mang lại lợi ích cụ thể. Mình bay không được mình thấy nó hay chứ mình mà như chim mình thấy bình thường.

Bên Mỹ có mấy bà tôi cúi đầu. Con bảo lãnh qua Mỹ tiếng Anh không biết, âm thầm trồng rau thơm, gói bánh này bánh kia... cuối tuần bỏ mỗi mấy tiệm Á Châu lấy tiền gửi về Việt Nam lợp chùa. Bồ Tát mật hạnh đó. Tuổi già gặp mình đau đau, kêu dẹp cái mâm đó đi, kêu: Dẹp mâm đó tiền đâu gửi về Việt Nam. Khiếp lắm. Mình cứ tính cúng ngàn tỷ. Cái đó mới là tu. Vì họ làm chuyện khó làm, quan trọng là không ai biết. Còn mình đại gia ký tên bảng vàng bia đá đối với tôi dễ làm vì tôi có 8000 tỷ tôi cúng 5 tỷ chẳng bao nhiêu, rồi tặng ni, phóng viên truyền thông dòm hăm mộ, ganh tỵ tôi sướng lắm. Cái này mới khó, lạng lẽ đèn khuya, gói từng bánh ú, bánh ít, bánh tiêu... mai nhờ con nhờ cháu đem bỏ mấy tiệm Á Châu, tiền dữ lắm, chứ đừng coi thường. 3 cuộn chả giò là 5\$ đó. Cực lắm. Cuộn xong đút ngăn đá, rồi mới đem ra. Tây nó mê như gì.

Sống có kiểm soát, sống có nhận thức để sống an toàn, an lạc hơn và điều quan trọng là chữa cho mình một lối thoát.

Vì nói đi nói lại, thiện cách mấy, ác cách mấy, sướng cách mấy, khổ cách mấy chắc chắn có lúc tắt thở; Không chết bờ chết bụi thì có lúc thoi thóp giữa 4 bức tường trắng, ngộp đau quần quai mà không biết mình bị gì vì chỉ còn 10% ý thức thôi.

Cách đây 2 năm có 2 mẹ con ở Mỹ qua Thụy Sĩ học với chúng tôi, sau đó chúng tôi về Mỹ hai mẹ con tới thăm, bà mẹ đẹp mà khoẻ hơn con gái; cách đây 2 tháng mất bên Mỹ. Mẹ khoẻ, đẹp hơn con gái mà đi rồi, bị ung thư gan, biết 3 tuần trở tay không kịp. Hàng xóm tôi bên Mỹ, giàu, khoẻ, phát hiện ung thư tụy - 1 tháng, người ta đang theo dõi tìm liệu pháp thích hợp cũng không kịp, đi.

Không phải nói cho bà con run, đầu chúng ta tào lao, mỗi sáng thức dậy nhớ: Biết đâu đây là buổi sáng cuối cùng.

Ác cái là đây là những bài giảng nội dung hơi kỳ. Tại sao nghe ông thuyết pháp thấy sợ quá, nhưng phải tập cho nó quen.

Giống như mình nghe người ta nói vi trùng, vi khuẩn thấy ớn, nhưng quên cái đó không được. Sans Frontières - Hội y tế không biên giới bên Châu Phi họ treo mấy băng rôn: Rửa tay uống nước cứu cả thế giới - tụi Châu Phi không tin.

Tôi mong sau những bài giảng thế này bà con lụm lặt được cái gì đó bỏ túi, về ngẫm lại. Tại sao ông sư nói kỳ vậy? Tu phải có hướng đi. Trong cái sống phải biết nghĩ đến cái chết, trong lúc vui phải nghĩ tới lúc buồn đau, trong lúc họp mặt phải nhớ lúc chia ly, vì đó là hệ quả tất yếu của đời sống. Muốn mà tránh không được. Phật mà còn có lúc ra đi.

Đọc sử Phật khiếp lắm. Năm Ngài thành đạo Ngài 35 tuổi, năm đó ngài Xá Lợi Phất, Mục Kiền Liên lớn hơn Ngài 4 tuổi, 2 vị đó 39 tuổi. Thầy 35, trò 39, giáo hội mạnh như gì, Đạo Sư và các đệ tử rường cột mạnh lắm, lúc đó các vị đại gia thí chủ, hoàng thân quốc thích, tướng lãnh, lê dân bá tánh,.. Phật pháp tràn lan như sóng nước. Rồi 45 năm trôi qua, tất cả các đệ tử lớn nhất của đức Phật từ trong đạo đến ngoài đời lần lượt đến xin phép Ngài để ra đi. Một ngày Ngài viên tịch ở Kusinara. Lúc đó là hoàng hôn của giáo pháp. 45 năm trước Phật pháp vàng son cỡ nào. 45 năm sau Phật pháp héo úa, tàn phai. Phật tịch mấy hôm là tăng đoàn có dấu hiệu chia rẽ, 100 năm là anh em bắt đầu chia ra mấy nhánh, nên giờ có quá trời phái, từ 2 nhánh lớn buổi đầu; rồi 300 năm sau, 600 năm sau, 800 năm sau; Tới giờ Ấn Độ không còn Phật giáo nữa, mặc dù trên lý thuyết thì còn, nhưng Phật giáo của những người dân Dalit, dân nghèo, mình hỗ trợ họ năm cơm, đồng xu thì họ theo chứ họ không biết Phật dạy cái gì. Phật giáo không còn được truyền thừa ở Ấn Độ nữa mà qua Tích Lan, Miến Điện, Campuchia, Lào, Thái, giờ là Việt Nam. Đọc cái đó mới khiếp. Đọc sử mới thấy: Vĩ đại như đức Phật không có gì vàng son bằng Phật giáo Ấn Độ. Đức Phật ra đi, Phật giáo Ấn Độ nay không còn.

Hôm nay về Ấn Độ thăm lại những thánh tích ngậm ngùi lắm quý vị. Có những chỗ chỉ còn một nền gạch mà mình không lấy gì làm chắc. Vì kinh ghi nền chùa thời Phật một là người ta làm chông lên, hoặc bị dời lệch. 2600 năm. Các vị ra Huế dùm tôi coi công trình nào của Việt Nam 1000 tuổi mà còn không. Tôi còn nghi một chuyện nền Kỳ Viên từ chùa chuyển qua đạo tào lao nào đó, đền đó hư sụp rồi mình căn cứ toạ độ mình quỳ mình lay thôi.

Tại sao tôi nghi? Vì tôi thấy gạch chỗ đó mới quá. 2600 năm mà mới quá.

Tu Tâm Từ để gieo trồng công đức lớn nhất trong cuộc luân hồi. Nhưng tu Phước phải tu Huệ. Người tu Phước kém Huệ hoặc tu Huệ kém Phước đều có vấn đề.

Chưa biết Phật pháp mình nằm trong 6 nhóm : tham nhiều, sân nhiều, si nhiều, trí nhiều, đức tin nhiều. Biết Phật pháp rồi mình co lại trong nhóm: Đức Tin nhiều, Trí nhiều, Định nhiều thí dụ vậy.

Trước thêm đặc đạo mình thiện ác khác nhau, tâm tánh khác nhau, nên khi theo Phật tu hành kiểu tu mỗi người khác nhau. Khi đặc đạo mình nằm trong 4 nhóm:

- Tu khổ đặc nhanh: Trầy trật bệnh hoạn nghèo đói mà nghe đặc liền.
- Tu khổ đặc chậm: cạo đầu đập y đói không gì ăn lạnh không gì mặc mấy chục năm sau mới chịu đặc, đặc lúc nằm trên giường bệnh tả tơi.
- Tu sướng đặc nhanh: Hưởng thụ đời gặp Phật, Phật nói một câu bèn đặc A La Hán.
- Tu sướng đặc chậm: Cuộc đời may mắn cái gì cũng có mà tu hơi lâu, 98 tuổi, ngáp ngáp mới chịu đặc.

Ở đâu ra? Phước, Huệ.

- Phước mạnh, Huệ yếu: Tu sướng đặc chậm
- Tu Huệ quên Phước: Tu khổ đặc nhanh
- Phước Huệ đều yếu: Tu khổ đặc chậm

Tùy mình, muốn lựa cái nào thì lựa.

Thời đức Phật gặp được Ngài đầu có dễ, gặp Ngài rồi đáp y, xuất gia làm ông sư hiếm hoi lắm, phước báu lắm, đại hạnh lắm mà không chịu đắc; cuối cùng trọng bệnh, tiêu tiểu tại chỗ, hôi hám, mù máu, lầy lụa, Phật tới gặp đắc liền, đắc xong, chết liền. Còn nhiều vị 7 gặp Phật đắc La Hán, thần thông sánh ngang Thái Thượng Lão Quân. Sướng như vậy.

Mình thấy mình giỏi thì không nên tự mãn vì giỏi kiếp này thôi chứ kiếp trước, kiếp sau chưa chắc. Mình dở không nên tự ti vì kiếp này vậy thôi chứ kiếp trước chưa chắc.

Hãy trân trọng người khác theo tinh thần Thường Bất Khinh Bồ Tát. Vì sao? Vì tất cả những người ngồi trước mặt mình kể cả mấy con dòi, mấy con giun rất có thể nó tu nhiều hơn mình ngàn lần, chẳng qua nhằm ngay kiếp này nó làm giun thôi. Không có gì lấy làm chắc là quý vị kiếp trước thua tôi; Cách đây 3 kiếp các vị ngồi đây tôi ngồi dưới, tôi là một bà lão hom hem và ho hen. Giờ đổi đời tôi ngồi đây các vị ngồi dưới. Cứ đổi tới đổi lui vậy đó. Tôi tin chuyện hoá chuyển đó như tôi tin tôi có 10 ngón tay.

Tin Phật phải tin chuyện đó. Nó đổi thôi.

Trong bài giảng hôm nay gửi được gì cho bà con thì tôi nói. Mong là bà con bỏ túi được ít nhiều. Tu phải có kim chỉ nam, tu phải có đường hướng. Tụng gì thì tụng phải biết mình tụng cái gì. Tôi thiết tha mong mọi, năm nay tôi 57, nếu 13 năm nữa tôi còn sống thì tôi 70. Tôi giảng cho xong 5 cuốn Kalama, quyển 5 tôi đang làm gần xong. Bà con cứ nhào tới nhào lui tụng cái đó là công đức tui vô lượng vì kinh tạng tóm tắt. 5 cuốn nói cho sang thật ra có 2,5 cuốn thôi. Tiếng Việt có phân nửa. 2,5 cuốn mà bà con không chịu đọc thì đổi đạo đi, vì bên Thánh kinh cũng cỡ đó.

Chúc bà con một đêm vui.

Tất cả công đức có được trong bài giảng này xin hồi hướng cho tất cả long thần, hộ pháp, tất cả chư thiên hộ trì cho quý vị từng người ở Ôi:ây hiện tiền và quá vãng thấy được an vui. Và đặc biệt, thúc đẩy cho đạo tràng này được lớn mạnh, sạch đẹp để chúng ta còn gặp nhau trong điều kiện dễ thở chứ không thoi thóp và thều thào như bây giờ./.

=====

Hỏi: Nhiều người có xu hướng phát nguyện sinh về nội viện Đâu Suất gặp Bồ Tát Di Lạc sau này được ngài hoá đạo. Muốn gieo duyên vị Phật Di Lạc tương lai nên làm thế nào?

Đáp:

Cảm ơn thầy đại diện cho ai đó trong pháp hội. Có nên phát nguyện gặp Phật Di Lạc không?

Kinh Tăng Chi Bộ Phần 5 pháp nói: **Chúng ta nên tận lực tu tập để chứng thánh ngay bây giờ**, đừng bao giờ có mặc cảm tiểu thừa rằng mình tiêu nha bại chủng mạ khô giống thú, kiếp này đừng học đắc gì. Mình phải đại thừa - Phải vững tin mình nỗ lực tu hành ngon lành sẽ đắc ngay bây giờ.

Thế nào cũng có người hỏi tui: Ai đắc sao không thấy? Dạ thưa. Đắc mà cho người khác thấy là chưa đắc. Thứ đắc thiết không cho mình thấy; Giàu đến mức sợ người ta biết mình giàu mới đúng giàu. Giàu mà đi khoe, chưa.

Chuyện đầu tiên, đừng mặc cảm mình không đắc. Dựa vào đâu mà mình nói mình không đắc? Mình tu đúng và tu đủ chưa? Đủ - đủ sức & đủ thời gian không? Đủ mạnh & Đủ dài chưa?

Thứ hai - Mình không được tự tôn, được ba mớ nghĩ mình là rốn vũ trụ không nên.

Phải có tự tin nhưng đừng tự tôn.

Khiêm tốn nhưng không tự ti.

Kinh Tăng Chi nói, nếu ngay bây giờ không đăc về trời gặp hiền thánh trên đó đông như quân Nguyên, pháp sư trên đó là pháp sư thứ thiệt; trường hợp 3 tới Phật Di Lạc, thành bậc tốc chúng, với điều kiện kiếp này siêng, nỗ lực học đạo, nỗ lực hành trì, thiện nào làm được thì làm, bố thí, làm tận lực thì 1. đăc ngay bây giờ = 1/ lúc bình sinh 2/ lúc cận tử.

Lúc cận tử quan trọng vì lúc sống mình dính mắc nhiều không buông được, chứ lúc sắp đi, huệ căn bừng sáng, bác sĩ chỉ cần phán ung thư kỳ cuối mình nhìn cuộc đời lạ lắm.

Cho nên, có nên nguyện không? Mình tự hỏi lòng mình đi, mình có quá nhiều cơ hội mà: - ngay bây giờ, lúc cận tử, về trời, thiếu phước thì có gặp Phật Di Lạc cũng trớt quớt

Phật lực vô biên, Phật trí vô cùng, Phật tâm vô lượng không độ được người vô duyên.

Kalama kính tri ân cô Diệu Hỷ ghi chép.